

Dalları göğe uzanan yaşlı mı yaşlı bir çınar ağacının en dibinde sakladığı duygular bütünüydüm ben. Yaşamımı çınar ağacının gökyüzüne duyduğu o temiz aşktan alıyordum. Her mevsime ayrı uyanırdım. Her mevsim farklı renklerle selamlardım gökleri ve gökle toprağın arasındakileri. Toprağın altına düşenlerle ise geceleri beraberdim. Çınarın uzun uzun hışırtılarını dinler, ayın karanlığında aşklar biriktirirdik. Böyle böyle ne yağmurlar yağdı yüreğime ardından ne güneşler açtı. Günler ayları, aylar yılları, yıllarsa asırları kovaladı. Ben çınardan aldığım canla içimdeki aşk ateşini daha fazla harladım, daha fazla yeşerttim. Büyüdükçe büyüdü hasretim. Kime olduğunu bilmeden bir ömür onun için çırpınmak istiyordum. Son nefesine kadar emrine amade bir köle olmak için can atıyordu benliğim. Ta ki o gün geldi. Nefesimi aldığım çınarı kestiler. Kesildim bilmem kaç yerimden. Kana bulandı bedenim. Kaç kez öldüm, kaç kez gökyüzünü bir daha görememe endişesiyle bir balık sudan çıktığında nasıl can çekişirse öyle can çekiştim. Hayatım sona mı ermişti şimdi? İçimde beni benden eden aşk ateşi sönecek miydi? Hayır, olmaz. Olamazdım. Ölemezdim.

*

Benim kaderim kâğıt olarak yazılmış. Evet, bildiniz. Küçük bir kâğıdım ben tenine yılların o hazın aşk hikâyesinin sindiği.

*

Büyük bir savaştan çıkmışçasına halsizdi bedenim. Gözlerimi açmakta güçlük çekiyordum. Üstümde bir ağırlık hissediyordum. Gözlerimi açınca fark ettim ağırlığın ne olduğunu: üzerimde aynı benim gibi bembeyaz görünümlü kâğıtlar vardı. Fakat çok sessiz bir yığından ibarettiler. Sanırım benim gibi meftun olmayanlar tüm o işkencelerden sonra yaşayamıyordu. Yazık olmuştu onlara çünkü bir daha koklayamayacaklardı çiçek. Bir daha dinleyemeyeceklerdi aşkın şarkısını.

O sırada tenimde sıcaklık hissetmeye başladım. Güneşti bu iliklerime kadar sızan aydınlık. Görebiliyordum gökyüzünü! Ama... Neredeydim ben?

Pencere kenarında bir masanın üzerindeydim. Bulduğum oda genişçe idi. Duvarlar, dolaplar, bu koku... Yatağı fark ettim. Aman Allah'ım, odada birisi vardı! Küçük de olsa nefes alış sesi duyuyordum. Fakat bu ses, aşkın melodisi gibi geliyordu kulağıma. Yatağın üstündeki örtü bir kalkıp bir iniyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Yıllar yılı içimde büyüttüğüm aşka bir şeyler oluyordu. Hakimiyetimi kaybetmiş gibiydim.

Kalp atışlarımı ve içimde alevlenen aşkı sakinleştirmeye çalışırken birden yatakta bir hareketlenme başladı. Bir yüz görüldü güneş ışıklarının parlattığı. Artık içimdeki aşk ferman dinlemiyordu. Yanlış görmüyordum yatakta bir kız vardı uykuyla uyanıklık arasında savrulan.

Saçlarının kumraldan aşka çalan bir güzelliği vardı. Ömrümün kısalığına inat saçları upuzundu. Gizlenmek istiyordum gökkuşağının bile kıskanacağı o renk cümbüşünün içinde. Bir kokusu vardı uzaktan gelen; çiçekler görse açmaya utanırdı, güvercinler görse uçmaya. Bir şarkısı vardı teninin. Rüzgâr duysa uğuldamaya korkardı. Ah! Gözleri... Sanki denizler tüm maviliğini bırakıp terk etmişlerdi bu diyarı. Resimlere, şiirlere konu olan mavi bu olsa gerekti. Uçurumdan atlayınca boşluk hissine kapılmak kadar özgürce idi. Göğe bakmaya ihtiyacım kalmamıştı artık. Hem bakamazdım zaten. Tutulmuş, tutunmuştum.

Örtüyü üzerinden çekti kız. Uyanıklığa doğru kayıyordu yavaşça. Gerindi ve ardından yataktan aşağıya sarkıttı ayaklarını. Kokusunu daha fazla duyuyordum şimdi. Ben yorgun, ben solgun, ben yaşanmışlıkları biriktirmiş kişi... Hayret ediyordum kendime. Yıllarca bu kokuyu solumadan nasıl yaşamıştım? Hiç nefes almamış mıydım ben? Çektiğim her solukta bir mutluluk duyuyordum içimde ve bu mutluluk daha bitmeden bir an önce bir daha nefes almak istiyordum. Hiçbir zerresini israf etmemeliydim. Yaşadığımı hissettiriyordu bu koku. Yeniden doğmuş gibiydim.

Bu sarhoşluk içinde bayağı bir zaman geçmişti. Kendime geldiğimde güneş tepeden selamliyordu bulunduğum odayı. Yatak çoktan toplanmış, odaya bir ferahlık gelmişti fakat kız görünürlerde yoktu. kalbim birden ağrımaya başladı. Terk edilmişim sanki. Yerimde duramıyordum ama elimden bir şey de gelmiyordu. Ne oluyordu bana böyle? Söz geçiremiyordum kendime. Bedenimde gerçekleşen tüm ihtilalleri kıza olan aşkıma yoruyordum. Evet, aşık olmuştum. Başka türlü nasıl açıklayabilirdim içimin kıpır kıpır oluşunu...

Kapı gıcirtısı duydum o sıra. Ve ardından hislerimin sahibi, efendim göründü. İsmi dahi bilmiyordum kızın. Buna gerek de yoktu. Sadece seviyordum. Ona ait olmak istiyordum. Pencereye doğru yaklaştı ve masaya oturdu. Elinde kahve dolu bir bardak vardı. Bardağı masaya bıraktıktan sonra saçlarını sırtına doğru savurdu. İçimde fırtınalar kopuyordu. Kokusu daha bir yakından, daha bir derinden geliyordu.

Üstümde bulunan yüzlerce kağıttan birini aldı. Masaya koydu ve düşüncelere daldı. Ben onu düşünüyordum da acaba o kimi düşünüyordu? Kendimi nasıl gösterebilirdim ona? Fark edilmek arzusuyla tutuşuyordum. Kader bu. Beklemek yazılmış demek ki. Beklemeli ve aşkıma büyütmeliydim. Elbet görecekti beni. Elbet...

Güneş ufukta kaybolana kadar masadan kalkmadı kız. Üstümdeki kağıttan onlarcasını aldı. Karaladı, ağladı ve her birini buruşturup çöpe attı. Bir yandan yaptıklarına anlam veremiyor bir yandan da ağlamasına engel olmak istiyordum. "Sana gülmek yakışıyor Leyla 'm." Leyla...

Dilime olan hükmüm de geçersizdi artık. Leyla koyulmuştu ismi ama ne zaman? Hayretten hayrete düşüyordum. Bedenim ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Olsun. Sevmiştim Leyla ismini. Fakat kendime de bir isim bulmalıydım. Mecnun... Tabi ya Mecnundan başka ne olabilirdim ki ben.

Leyla; yazıyor, siliyor, gözyaşları döküyordu. Mevsimlere elveda diyorduk birlikte. Yazları, kışları ve baharları yitirdik. Leyla her ağladığında ben ona eşlik ediyordum. Kimsesi yoktu. Hep böyle diyerek sitem ediyordu üstümdeki kağıtlara. Bense sıranın bir an önce bana gelmesi için dualar ediyordum bir yandan da gelmesini istemiyordum. Ya beni de buruşturup fırlatırsa? Allah'ım nasıl dayanırdım buna? Bir sevdiği vardı anlıyordum. Ona mektup yazmak istiyordu fakat bir türlü kelimelere dökemiyordu içinde biriktirdiklerini. Ben ona nasıl bir aşk besliyorsam o da başkasına besliyordu aynı aşkı. Kıskanmıyordum ancak Leyla tarafından fark edilmeyi arzuluyordum. O beni hiç tanımayacaktı, biliyordum...

Bir yanımın bekleyip diğer yanımın gelmesini dahi istemediği o gün geldi. Üstümdeki tüm kağıtlar tükenmişti. Sıra bendeydi! Dualarıma sığınarak beni buruşturup atmamasını diliyordum.

Masaya doğru yaklaştı ve beni aldı kağıt yığının üstünden. Dokunduğu an hayallerimin tam ortasında bir taht peyda olmuştu. Leyla yerleşmişti bir kez daha en derinime. Dokunuşu pamuktan daha yumuşak, güneşten daha sıcaktı. Ancak biraz titriyordu elleri. Ah! Leyla'm... Uzat bana ellerini. Ben tutarım, ben iyi gelirim sana. Sen benim en kalabalık yalnızlığım. Sen benim yaşama tutunduğum soluk, sonum, soluğum.

Leyla'nın gözlerinde bir değişiklik vardı. Kararlı bakıyordu. Evet, bu sefer yazacaktı o mektubu. Sezmiştim. Ben olacaktım onun içini döktüğü kağıt. Gözyaşları bana gizlenecekti. Duyabilseydi beni. Ona nasıl sırılsıklam olduğumu bilebilseydi keşke. Bana sığınması için nelerimi vermezdim ki.

Yazmaya başladı:

"Uzun bekleyişlerin kalbe yansıyan ihtillalleri olur." der yazar. İhtillaler çoktan oldu sevdiğim. Fakat gönlümün tahtına yerleşecek kimsem yok. Neredesin sen? Neden beni yapayalnız bırakıp gittin ki? Söyle yerini, hemen geleyim. Uçsuz bucaksız çöllerin ardında mısın, masallara konu olan diyarlarda mı? Halbuki senin tek bir yerin vardı, bir dünyanın, bir alemin, bir manzaran: Kalbim...

Mevsimler büyük bir hızla değişiyor. Bense bir kenarda oturmuş gözümde akan yaşlarla yağmuru karıştırıyorum. Ellerim her zaman soğuk. Kışı yaşıyorum ben. Farkında değilim değişikliklerin. Her mevsimim hazan, her mevsimim buruk...

Sen gittiğinden beri ilk defa aynanın karşısına geçtim bugün. Kendimle yüzleştim, çaresizliğimle. Bir heykel gibi dikilmiş kendimi seyrederken ağlamaya başladım. Pencere açıktı ve rüzgar içeri senin kokunu taşıyordu. Allah'ım, bu gözleri şiş, yanakları kızarık yüz benim yüzüm müydü? Hicran dolu bir yürek taşıyordum ben.

Kağıtlardan başka hiçbir şeye dökemiyorum sana olan hislerimi. Sen öyle bir uzaklıktasın ki sevdiğim, kelimeler bile yetmiyor sana yetişmeme. Gözlerim desen sen gittiğinden beri gelemedi kendine. Bedenim tir tir titriyor. yazarak biraz olsun dindirebiliyorum içimdeki bu paramparça oluşluğu.

Sana anlatmak istiyorum beni. Kendimi bir tek sende buluyorum ben. Ama...Sen yoksun.

Bak işte her zamanki gibi bugün de yokluğunda kağıtlarlayım. Bilmem kaç tane kağıdı heba ettim yokluğuna. Gözyaşları dökerek ıslattığım sayfaları saymaya yetmedi yağmur.

Bu yazıda hislerim gibi kesik kesik olsun istiyorum. Aklımda her zaman senin bir gün gelip bana sımsıkı sarılacağıın var. Hayallerimi süsleyen tek gerçekliksin. Sadece seni betimliyorum rüyalarım. Seninle kavuşacağımız o anı...

Yavaş yavaş sayfanın sonuna geliyorum. Yine anlatamadım sana aşkımı. Yine olmadı. Biliyorum anlatmasam da sen biliyorsun nasıl sevdiğimi. Sen biliyorsun beni. Her zaman ki umudumla seni bekleyeceğim. Aşkı azaltmayacak daha fazla arttıracığım. Son ve uçsuz bucaksız bir söz hediye ediyorum sana: “Meracel Bahreyn”

MEFTUN

Meftun... Son kelimeyi de yazdı ve üst üste katladı beni. Ardından küçük bir öpücük kondurdu üzerime.

*

Leyla sevdiğine yazdıkça, üzerime bir kalem lekesi daha kondurdukça ruhum terk ediyordu bedenimi. Aşkı katlandıkça katlandı, arttı, arttı. Yazdıklarına eşlik ediyordum. Yazdıklarıyla birlikte onu yaşıyordum ben. Belki de o beni yaşıtıyordu. Peki ya sonunda dudaklarının bana dokunuşuna ne demeli...

Bir süre kendime gelemeyeceğim. Sanırım onda kaldım. Süresiz izin istiyorum hayatımdan. Artık onun hayatıyım.

Aynı yolun yolcusu gibiyiz Leyla ile. İkimiz de aşık, ikimizde meftun...

O “Bedenim tir tir titriyor” diyor. Ben onu sarıp sarmalamanın yolunu arıyordum. Gözyaşlarını döküyor, avucumu açıyordum. Ben de anlam veremiyorum kelimelere Leyla gibi. Sayfanın sonuna geldikçe içimde açıklayamadığım birçok olay oldu. Ve son kelimeyle, o son dokunuşla... Allahu'm...

Evet, “Meracel Bahreyn” yazdı. Mevlana ile Şem'e bir ithaftı bu. En çok da aşka olan sınırsızlıktı. İki denizin birleştiği yer anlamına geliyordu. Fakat ne anlamlar gizliydi içinde. Acaba hangi anlamı çıkararak yazmıştı bu sözü? Bilemeyecek miydim? Çırpınmak da fayda

*etmedi ama içime doğdu. Bir gün anlamını öğreneceğim. Bütün aşkıma karşılık aşık olduğum
Leyla'nın ne anlattığını bileceğim.*

*

Emincan ÜNAL